

GS 950

Twenne

mycket wackra

Wisor,

Den Första:

Sjernarpa-Fiskare

Det lyser ett blos både höst och vår '30.

Den Andra.

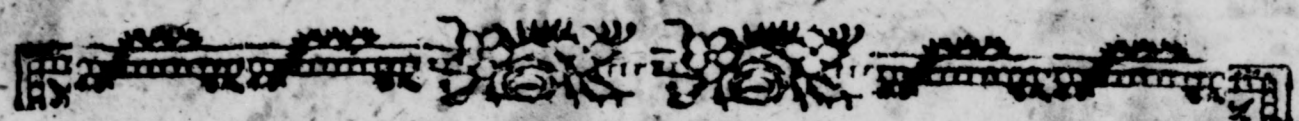
Ljungby horn

Riddaren red genom grönan Lund, 30.

Carlskrona,

Tryckt hos Direct. Bagge 1813

Den Första :

Stjernarpa-Fiskare.

Det lyser ett blofs både höst och vår,
Hwaremiga qväll hwaremiga år,
Så blekt uti dimman på swartan sjö,
Och flämtar på ängsliga strandens snö.

2.

På stranden ständar ett adeligt slott,
Sen folkungasid så gammalt och grått,
Med wäldiga murar och fönster mång,
Som dagar på året, den tid så lång.

3.

Och Stjernarp, så heter det adliga hus,
Med gammaldags konst utaf sten och grus,
Af manliga armar muradt och byggt;
Och står i ewärdliga tider tryggt.

4.

Och Roren, så heter den swallande sjö
Der finnes ej holme: der finnes ej ö;
Tre rinnande watten war timma och stund,
Der råkas tillsamman och sista förbund.

5.

I forntiden war der wid gården en man
Och Stjernarpa-Fiskare kallades han.
Han rodde i nielände wassen sin båt
Båd dagar och nätter så wät, så wät.

6.

Han lade ut nät och frokar med swet
I wattenet för menlösa fisken i lek.
Och gäddan i lönligasnaran han dref,
Och fångade ålen på silfwerref.

7.

Och blef uti borgen på glänsande fat,
Af swenner framburen den fräsliga mat,
Och främmande gäster wid Herstapets bord
De tala om Fiskarn berömliga ord.

8.

Skön Fröken hwar natt genom fönstret såg
Från högan loft på willande wäg,
På underbart sinne och tankar så rik,
Och såg på den ensliga facklan i wik.

9.

Så kommer en Jungfru med rosendefind
Och åker på böljan i nattlig wind,
Hon åker i blåfande silfwerförg
Skön fröken hon anar en morgondagsförg.

10.

De mörkgröna hingstar frusta nu swårt.
Och skaka de guldsmidda remtygen hårdt,
Af loddriga manar blir sjöböljan hwit,
Och dånar och hwälfwer båd hit och dit.

11.

Den listige Hafsfru tyglar sitt spann,
Så smal war hon snörd som en lilja och grann
I skimrande gördel som Azursten,
Och arlarna lyfte som Elfenben.

12.

Kring ådrigan hals, kring snöhvitan hand,
 Klart blänkte de rader af skönaste band
 Med dyrbara pärlor både röda och blå,
 Och rika guldringar på fingrarna små.

13.

Och fiskaren var både modig och varm.
 Han hade ej sofwit på jungfruarm
 Hwarendaste tårna i slottet som fanns
 Hon drömde om fiskaren om krona och frans.

14.

Men we er, i arma olyckliga mör
 I famnen af hafsfrun kärasten dör;
 När ottan är kommen och hanen gal,
 Då waken i opp till tårar och qual.

15.

Den hafsfru bortdröfwar den fagrafte ros:
 Han ror och han rormen ej hinner sin kos;
 Hon hwälfwer omkull sin brudgummes båt,
 Som firar sitt bröllopp med rop och gråt.

16.

Hos bruden han somnar i blåhvitan sång
 Och Strömkarlen slår på sin festliga sträng,
 Det wågiga sparlakan sänker sig matt.
 Och brudfacklan lyser i mörkan natt.

17.

Hon lyser ännu både höst och vår,
 Hwarewigaqwall, hwarewiga år,
 Så blekt uti dimman på swartan flod
 Och flämtar på ångliga strandens snö
 ~~~~~

Den Andra,
 E jungby horn.
 Ballad.

1.

Riddaren red genom grönan lund,
 Sin Käreastas boning att nå:
 Då får han se, uti samma stund,
 Sjelf Skogsfrun framför sig stå.

2.

Der stod stolta skogsfrun i skönhet och präst,
 Och gångarn i tygelen tog,
 Hennes ögon de spelte med ömhet och makt,
 Och munnen förbrände log.

3.

Och wänd emot Riddarn, hon frågade så:
 Hwi ränner din fåle så snäll?—
 "Jag önskar," han svarar, "min Käreasta nå
 I E jungby salar i qwall!."

4.

Der dansar med tårnan re'n mången
 smådräng,
 Der klinga harpornas Hud,
 Der åt mig man bäddar en flkessång,
 Der wäntar min långtande brud."—

5.

Och Skogsfrun sig böjde till bergfällans
 rand,
 Hvars wågor flöto som mjöd;
 Se'n räckte hon riddarn sin snöhvita hand
 Och ett gyllene horn honom bjöd.

6.

Och sade: "Töm hornet med glättigt ge-
 möt,

Dch från frustande gångaren sig!
Dch ila emot mitt värmande sköt,
Dch kom och träd dansen med mig."—

7.

"Nej, icke med dig vill jag tråda dans;
Dch icke jag heller det får:
jag skyndar att lösa den brudliga frans
Ur min aldrakärestas hår."—

8.

"O ungerswen, kom och träd dansen
med mig,
O kom i min öppnade famn!
Så skall jag förära mer rikdom åt dig,
Än ens du kan nämna wid namn."—

9.

"Ej kan du mig locka"— var Riddarens
svar—

Ly lemna mig endast i ro!
Den bästa och ädlaste rikdom jag har,
Då jag har min kärestas tro."—

20.

"O ungerswen, kom och träd dansen
med mig!

Se här, tag min snöhvita hand!
Dch jag skall förä som ast—lön, åt dig
Båd spira och krona och land.

11.

Dch Riddaren hastliga gullhornet tog:
"Fert undan, du ledaste troll!"
Med jernhandsken sedan han till henne slog,
Dch gångaren slog åt sitt håll.

12.

"Fly niding! dock följer dig jemmer
och we"—

Så skallade trollpackans ljud:

"Ej skall du en kommande morgon så se,
Ej skall du omfamna din brud."—

13.

På himmelen släckas nu stjernorna ut
Af bliztar blodröda sten,
Allt lefa de gästas, wid ufwens tjust,
Med hwhita menniskoben.

14.

Dch tolfslaget Dånar från Ejungby torn,
Dch gångarn stenar så fort
Öfwer ångarnas gårdslar och åkrarnas torn,
Dch störtar wid borggårdens port.

15.

Dch wänligt nu slottsportens gångjerna
sang,
I saln brinner lampan så stjär;
Dch fröjdefullt dallrar harpornas klang:
Gläds Brud! ty din brudgum är här!

16.

Men dyfter han in genom salsdörren steg,
Omsvärmad af helsande mör:
Då småltande Bruden för honom neg,
För des fötter han störtar och dör.]

17.

Men trollhornet än uti handen han höll,
Dch mot golfwet bågaren klang.
Från hwar droppar ur den, som på tiljorna
föll,
En gnistrande låga uppsprang.

18.

Och himmelen, liksom om Solen uppgått,
Widt flammar af branden röd;
Och så uti eldsdrägt nu Ljungby slott
Beflagade Riddarens död.

19.

Och Bruden sig Störtar, wid lägerns ljus,
Gnunder det brinnande torn.
Och utur den afbrända byggnadens grus
Blott räddades trollpackans horn.

